

ELISABETH ARBOE ANDERSEN

Offentliggjort d. [3. maj 2019](#)

Elisabeth Arboe Andersen blev født i 1951 og voksede op i Thy. Hun tog en nysproglig studentereksamen, hvorefter hun opholdt sig i Norge et års tid, før hun uddannede sig til ergoterapeut i Aarhus. Elisabeth har boet i flere forskellige bofællesskaber, der både har budt på venskaber og oplevelser. Elisabeth beretter levende om et liv med mange rejser og om musikken, der har haft en særlig plads i hendes liv.

Interviewer: Dorte Bjerring, 29.01.2018

BARNDOMMEN VED LIMFJORDEN

Jeg hedder Elisabeth Arboe Andersen, og jeg er født i 1951 i Thy. Nærmere betegnet i Midtthy. Der er jeg vokset op, og jeg boede der, indtil jeg var 18 år.

HVORDAN VAR DET AT VÆRE BARN I THY? BOEDE DU PÅ LANDET ELLER I EN BY?

Det var faktisk rimeligt langt ude på landet. Det var lige ud til Limfjorden, hvor der var et landbrugssamfund på en 10 gårde. Jeg er født på en gård, som min mor havde boet på i nogle år, og som min mormor havde været medejer af med sin mand, for mange år siden. Jeg synes selv, at det væsentligste ved den opvækst, er naturen, gården lå meget tæt på Limfjorden, og vi kunne rende derned hver dag. Vi fik ikke lov til at sejle, fordi min far havde hørt en historie fra sin hjemegn i Nordthy, hvor der er en sø, der hedder Nors sø, og hvor der var nogle, der var druknet. Han var simpelthen så bange for, at vi skulle drukne, hvis vi kom ud at sejle, så det måtte vi ikke. Men vi måtte da bade. Jeg kan fortælle lidt om skolen. Der var den "stråtækte" landsbyskole, som lå tre kilometer væk, og hvor vi altid cyklede. Der blev så bygget en centralskole i en lille by, der hedder Villerslev, hvor jeg gik de næste tre år, tror jeg. Så kom jeg i realskole i Koldby og derefter i gymnasiet i Thisted.

HVORDAN VAR DET AT VÆRE BARN PÅ GÅRDEN MED SØSKENDE OG LEGEKAMMERATER?

Jeg har to søskende, en ældre bror og en yngre bror, og der er tre år imellem os. Jeg ville jo egentlig gerne have haft en søster, men det fik jeg aldrig. De voksne havde nærmest lovet mig, at jeg skulle have en lillesøster, men så blev det en lillebror i stedet for. Det gik fint nok, men da han var en dreng, kunne jeg ikke få ham til at hjælpe med at vaske op, har min mor fortalt. Jeg var nok mest knyttet til min storebror, fordi han var jo den, der banede vejen for os, kan man vel sige. Han startede i skolen tre år før mig, og han cyklede derop, og så begyndte vi jo også på det. Vi legede en hel del med hinanden, og vi spillede spil, kan jeg huske, og det kunne jeg godt lide. Min mor læste altid godnathistorier for os, så derfor har jeg altid været rimeligt godt med i det boglige. Det tror jeg meget skyldes, at hun var ud af en lærerslægt, hvor hun snakkede rigsdansk, sådan cirka i hvert fald! Hvorimod min far, som kom fra Nordthy, snakkede thybomål.

SÅ I ER TOSPROGEDE?

Ja, man kan faktisk godt sige at mine søskende og jeg er tosprogede. Det var en stor fordel i skolen, fordi mange af de andre, hvor begge forældre snakkede thybomål, havde meget svært ved at finde ud af, at det hed en og et, og hvordan ting skulle staves. Der havde vi jo god hjælp fra min mor, og det var rigtig godt. På den nærmeste nabogård var der tre drenge, hvoraf den ældste var nogenlunde på alder med min storebror. Tæt på os boede en kvinde, der var alene med et barn. Det var en datter, som var lidt ældre end min storebror, og hende drønedede jeg tit ned til, når jeg syntes, at det var for træls at være hjemme. Hun syntes altid det var så hyggeligt, når jeg kom derned, for hun var enebarn.

SKOLEGANG

SÅ KOM DU PÅ REALSKOLEN OG DERFRA VIDERE I GYMNASIET? VAR DET HELT NATURLIGT, AT DU SKULLE VIDERE DEN VEJ?

Ja, det var det faktisk. Selvom jeg var noget genert – det står i mit vidnesbyrd fra folkeskolen, at jeg er tilbageholdende, men når jeg trækkes frem, så kan jeg mine ting – så var det en naturlig ting, og vi var vel fem fra min klasse i folkeskolen, der gik videre i realskolen. Realskolen var som sagt i Koldby, og der var syv kilometer derhen, men vi cyklede frem og tilbage hver eneste dag. Medmindre der var sne eller frost, for så kunne det være, at vores far kørte os i kane med heste foran og klokker, som sad fast på seletøjet: "jinglebells".

MED DEN ALDER DU HAR, ER MAN VEL MØNSTERBRYDER, NÅR MAN HAR FÅET LOV TIL AT KOMME I GYMNASIET?

Man kan sige, at min bror var det mere end mig, fordi han var den eneste fra sin klasse, der kom videre på realskolen og derefter i gymnasiet. Der kom lidt flere i de følgende klasser. Vi var tre fra det lille landsbysamfund, som hedder Gudnæs, som gik videre i realskolen. Efter anden real gik jeg videre til gymnasiet, og det var sådan set også en naturlig følge. Min matematiklærer syntes, at det var en god idé, at jeg gik videre i gymnasiet, men hun syntes ikke, at jeg skulle være matematiker, sagt med et smil på læben. Jeg blev så nysproglig. Man kan sige, at selvom jeg ikke havde haft min storebror til først at gå vejen, så tænker jeg, at jeg nok havde gjort det alligevel, men det var nemmere for mig end for nogle af de andre, som ikke havde ældre søskende.

MEN VAR DET NATURLIGT FOR DINE FORÆLDRE, AT I SKULLE I GYMNASIET?

Ja, bestemt. For dem var det naturligt, især for min mor. Min far var ud af 12 søskende, og der var kun en, den yngste, som læste videre, men for min mor var det mere almindeligt i familien. Jeg vil også sige, at det var et lille landbrug, og forskellige økonomiske omstændigheder gjorde, at vi faktisk sjældent havde de samme velfærdsting som naboerne, men mine forældre syntes, det var vigtigt, vi gik i skole. Så måtte min mor ind i mellem undvære en ny kjole. Der var 24 km til gymnasiet i Thisted. Vi skulle cykle en to-tre kilometer ned til et stoppested, og derfra kom vi med det, vi kaldte for præriebussen. Det var så de tyve kilometer til Thisted. Man kan sige, at det for så vidt var træls, men så kunne man også satse på, at man kunne sidde og læse lektier i bussen. Dengang gik vi jo også i skole om lørdagen, så det var bare om at komme afsted i mulm og mørke, tidligt om morgenen. Som regel tog vi hjem efter skoletid, men det skete da også, at der var nogle fester. Jeg var med i skolebladets redaktion på et tidspunkt, og da blev jeg også i Thisted og overnattede hos nogle venner. Det var faktisk en god tid i gymnasiet. Jeg var glad for at gå i skole og jeg er kun blevet mobbet en eneste gang. Jeg fortalte det til min mor, som syntes, det var noget forfærdeligt vrøvl, som var blevet sagt til mig, så det skulle jeg ikke tage mig af. Det blev heller ikke til mere, og det var jeg glad for, for det var jo ikke en selvfølge.

DET FØRSTE UDLANDSOPHOLD

DU BLEV STUDENT, OG HVAD SÅ?

Så tog jeg med en af mine klassekammerater, en pige fra cirka det samme sted, som jeg kom fra, til Norge, lidt nord for Oslo, til en lille by, der hedder Jevnaker. Lene, som hun hedder, havde fundet en annonce, hvor de søgte uuddannede sygehjælpere til et sygehjem, der vel egentlig var et alderdomshjem. Det var primært for folk fra Oslo, som kom derop at bo. Det var omkring 60 km fra Oslo, og der arbejdede vi så et stykke tid. På mange måder var det fantastisk at komme derop, for det var jo et forholdsvis andet sprog, kan man vel godt sige. Det at lære at kommunikere, at komme ud at arbejde og lære de gamle nordmænd at kende, det var jo nyt og spændende, og første gang jeg var uden for Danmark. Vi var deroppe i cirka ni måneder.

Vi havde begge to snakket om, at vi ville prøve at blive ergoterapeuter, og man skulle helst have været et års tid i udlandet for at bevise, at man kunne klare sig selv. Det var nyt, og jeg fandt en fyr deroppe, som jeg blev kæreste med, og jeg lærte det norske liv at kende og de norske jenter, som også arbejdede på plejehjemmet. Jo, det var fint.

BLEV DU I NORGE?

Nej, så tog jeg jo til den dejlige by Aarhus, hvor min bror boede i forvejen. Han havde været soldat, og så var han begyndt at læse på universitetet. Han var så fin, at han fandt et sted til mig at bo, og jeg blev heldigvis optaget på Ergoterapeutskolen i første forsøg. Der gik jeg så i tre år.

LÅ SKOLEN I FORBINDELSE MED SYGEHUSET? HVOR FIK MAN UDDANNELSEN?

Den primære undervisning foregik på selve skolen, som lå i Vestergade dengang. Man fik undervisning på forskellige afdelinger på forskellige sygehuse, og det var på Amtssygehuset, Kommunehospitalet, og også på det man nu kalder for lokalcentre. Man var ude i fysiurgisk praktik, og der var jeg på Amtssygehuset, og man var også i psykiatrisk praktik, og det var jeg sammen med en anden holdkammerat i Glostrup, på Nordvang. Der var vi i tre måneder, og det valgte vi selv.

Vi var begge to uden familier på det tidspunkt, så vi kunne begge to tage afsted, og det kunne også være lidt spændende at komme uden for Aarhus. Det var de to praktikker, jeg var ude i. Efter uddannelsen arbejdede jeg som vikar i et lokalcenter, der lå i Spanien, altså her i Aarhus. Der var jeg i et halvt år, og så fik jeg fast arbejde på Psykiatrisk Hospital, hvor jeg var i fem år. Jeg har været en del ude at rejse også, på forskellig vis. Men jeg har holdt fast i ergoterapien. Det sidste arbejde jeg havde som ergoterapeut, afsluttede jeg på et plejehjem i Skødstrup. Jeg har nemlig skiftet spor, for jeg har også læst til cand.mag. på Aarhus Universitet.

HAR DU HAFT FAMILIE?

Jeg har ikke egen familie, men jeg har haft kærester i sin tid, i ungdommen, som de fleste har. Jeg har ikke selv børn, men jeg har tre dejlige niecer, som jeg har været voksenden for. De har i deres barndom boet i henholdsvis Sabro og Odder, så det har været fint at have den forbindelse til den næste generation. Det går jo så videre til den næste generation igen. I forhold til at jeg har været flyvsk, har det jo kun kunnet lade sig gøre, fordi jeg ikke har haft fast familie.

LATINAMERIKA

PÅ HVILKEN MÅDE HAR DU VÆRET FLYVSK? HAR DU REJST?

Ja, det har jeg. Jeg tror nok, at mine forældre syntes jeg var rigeligt flyvsk en overgang. Måske også nogle af mine venner. Jeg har næsten altid været afsted i min sommerferie. Dengang jeg læste, tjente jeg penge, for eksempel i Bilka ved kasseapparatet, og så rejste jeg afsted til Italien, Spanien og Frankrig. Jeg har også boet i Stockholm i et halvt år for at forberede mig til at arbejde som ergoterapeut i Latinamerika. Så jeg har arbejdet i Latinamerika, i Nicaragua. I 1980 tog jeg sammen med syv andre på nogenlunde min alder til Peru, og der oplevede vi rigtig mange ting. Blandt andet tog vi op til Nicaragua, og her tænkte jeg at de kunne godt have brug for faglig hjælp, og jeg tog i 1984 derover for at arbejde – primært som ergoterapeut.

VAR DET HÅRDT?

Det var en blanding, vil jeg sige. Der var rigtig mange gode oplevelser, og der var også temmelig hårde oplevelser, i forhold til at det var på det tidspunkt, at USA begyndte at sende kontrarevolutionære tropper derned. Der var stadigvæk glæde over, at de havde fået væltet diktatoren af pinden, men så var de i genopbygningsfasen, og i og med, at der kom nye bølger fra USA ... det var ikke alle, man kunne stole på, om jeg så må sige. Der var dem, som ikke var specielt begejstrede for os som kom fra udlandet. Jeg vil sige, at det var hårdt ind i mellem. Der var en østrigsk internationalist, som vi kaldte os, som blev dræbt helt oppe ved grænsen. Det var en meget, meget blandet oplevelse. Men jeg var der i et år. Jeg havde egentlig troet, at jeg skulle være der i to år, men så blev det kun til et år, og jeg havde en nedtur omkring det også. Jeg har så fundet ud af, at det var der flere end mig, der havde. Det er jo det at være flyvsk – kaster man sig ud i noget, må man også tage bagsiden af medaljen med.

OG NOGLE GANGE VED MAN VEL HELLER IKKE, HVOR MAN LIGE LANDER. NÅR MAN KOMMER FRA DANMARK, DER ER UTROLIG FREDELIGT OG VELORGANISERET, OG SÅ KOMMER UD TIL NOGET, SOM IKKE ER DET, OG KOMMER UD I NOGLE SITUATIONER, HVOR DET MÅSKE ER FARLIGT OG SVÆRT ...

Præcis. Rent fagligt eller professionelt kan man vel sige, at jeg kom fra Danmark, hvor alt gik efter en snor og efter et klokkeslæt, og derovre har de meget mere med i morgen, manãna ...

LIVET I BOFÆLLESSKABER

DIT FORHOLD TIL AARHUS – HAR DU BRUGT BYEN?

Ja, det har jeg i hvert fald! Jeg har været ved at skrive ned, hvor mange steder i Aarhus, jeg faktisk har boet. Tunøgade, Lollandsgade, Bækkelundsvej, Mejlgade, Anholtsgade, Rosensgade, Tordenskjoldsgade. Det er så inde i selve Aarhus. Så har jeg også boet i udkanten af Aarhus og i fire forskellige bofællesskaber, så jeg har lært nogle mennesker at kende. Det har også præget mit liv, at jeg godt kan lide at lære mennesker at kende og at være sammen med mennesker. Det første bofællesskab jeg boede i, lå i Anholtsgade, og jeg kom lidt tilfældigt ind i det, der er det ældste bofællesskab i det område, og som også er rimeligt kendt i forhold til, at de skriver historie. Hvor der for eksempel var en af mændene, der var med i en båd, som hed Sherwater, og de var igen gode venner med dem, som har eller har haft Troels Kløvedals skib Nordkaperen. På den måde var det også et internationalt sted at være, fordi folk kendte mange rundt omkring og havde sejlet med på ture, også med Nordkaperen. Vi var vel en 10-12 stykker i bofællesskabet, hvoraf der var nogle børn. Det var en spændende oplevelse og nyt for mig, men man kan så også sige, at jeg havde været sammen med mange mennesker i forvejen i andre sammenhænge, blandt andet på rejser. Jeg boede der i et år.

HAVDE I OGSÅ ET ØKONOMISK FÆLLESSKAB?

Nej, heldigvis ikke. Det tror jeg, ville have været enormt svært i den sammenhæng. Vi spiste sammen, og vi skiftedes til at lave mad. Vi passede hinandens børn. Jeg havde så ingen børn, og det var der andre, der heller ikke havde, men vi passede dem ind i mellem, og lavede også mad til dem, hvis det var nødvendigt. Vi lærte hinanden at kende på andre måder, end man ellers lærer hinanden at kende. Jeg boede også i et andet bofællesskab i Rosensgade i den samme karré, hvor tøjforretningen Sophie ligger. Der hedder det Pustervig. Det var nogenlunde det samme. Vi havde vores egen økonomi, fællesspisning og fælles interesser. Da var jeg begyndt at interessere mig for musik, og en af dem jeg boede sammen med læste musikvidenskab på universitetet. Hun fik mig med i et kor, og jeg begyndte også at spille fløjte, efter jeg første gang havde været i Latinamerika.

Da var jeg 30 år, og vi havde nogle svære oplevelser, som gjorde, at jeg fik sat mit liv i perspektiv, og jeg begyndte at tænke over, hvad det var jeg rigtig gerne ville. Det var så at lære at spille tværfløjte. Det har fulgt med mig resten af mit liv – glæden ved musik, der hænger sammen med, at min mormor var organist, og min mor var rigtig dygtig til at spille på stueorgel. Jeg spillede ikke på orglet som barn, men jeg spillede blokfløjte i skolen.

FLYTTETE DU SÅ FRA DET ENE KOLLEKTIV TIL DET ANDET? ELLER HAVDE DU EN PERIODE, HVOR DU IKKE BOEDE I KOLLEKTIV?

Fra Anholtsgade flyttede jeg faktisk sammen med nogle, som jeg havde rejst sammen med, i et kvindekollektiv. Det var ikke et bevidst valg, men vi var fire kvinder, som fik en lejlighed i en villa ude i Brabrand, hvor vi så boede. Det var rigtig sjovt, for vi kendte jo hinanden fra rejsen. Der gik nogle år, inden jeg boede i det, der lå i Rosensgade. Da havde jeg gang i nogle forskellige ting. Men de bofællesskaber jeg har boet i, har altid haft særskilt økonomi, og ellers har vi haft mange andre ting sammen som spisning. Mens jeg gik på Ergoterapeutskolen boede jeg i Tunøgade, og da fandt jeg selv ned – eller sammen med nogle venner – til Tagskægget, som lå i Klostergade. Det har været i start '70erne. Det var jo liv og glade dage, og vi dansede til den dejlige jazzmusik. Jeg mødte en fyr, som tilbød mig hash til at ryge, så det prøvede jeg også. Men jeg kunne mærke, at det var som om væggene begyndte at forandre sig, så det var både første og sidste gang, at jeg prøvede det. Og jeg gik jo på Ergoterapeutskolen, så jeg skulle jo også prøve at være en lidt pæn pige. Senere hen, da jeg kom mere ind i musikmiljøet sammen med min veninde, der læste musik, begyndte jeg at gå til korkoncerter, for hun fik mig jo med i et kor.

MUSIKKEN I MIT LIV

HVILKET KOR VAR DET?

Det kan jeg ikke huske. Det var i Viby. Jeg har også været med i et ikke decideret kirkekor, men et kor, hvor vi øvede oppe i Hasle Kirke med en rigtig dygtig organist. Det krævede virkelig meget, for nogle af dem, der kom der, gik på musikvidenskab på universitetet, så der fik jeg min sag for, men det var også spændende.

Det har været kormiljøer, jeg har været med i, og jeg har også været med i Kor72, som havde et kæmpestort korstævne i Tønder, hvor der kom sangere fra hele Norden. Det hed Nordklang, og det var spændende. Der var jeg med til at synge "Missa Creola", der stammer fra Latinamerika. Vi sang det på spansk, og det kunne jeg jo.

Efterhånden har jeg jo også været til mange koncerter i Musikhuset, men lige i starten da det skulle indvies, var jeg faktisk med i en salsaprocession op til Musikhuset, hvor folk protesterede imod det fine, fine sted, som kun skulle være til klassisk musik. Det har så heldigvis vist sig at blive til noget andet. Her på det sidste har jeg fundet ud af at på det fantastiske sted nede på havnen, det der hedder Dome of Visions, har de også koncerter. Jeg elsker at komme derned. En ting er at vi udvider Aarhus ud på havnen og ud i Aarhus Ø med store bygninger, for det skal jo åbenbart til, og så synes jeg at Domen er et åndehul med planter, og den er rund. Da jeg holdt op med at arbejde som ergoterapeut, startede jeg med at arbejde i Aarhus Kunstbygning, nu Kunsthallen, i 2003, hvor jeg var rigtig glad for at være, og det var efter at jeg havde læst både kunsthistorie og religionsvidenskab på universitetet. Jeg arbejdede med kunst, men der kom jeg også ind i Jazzselskabet, som holdt koncerter i Kunstbygningen. Det var enormt dejligt at lære jazzen at kende til koncerter, selv om man kan sige at det er lidt stillesiddende. Folk sidder og lytter, og nogle bevæger måske foden lidt. Det var ikke som på Tagskægget, hvor vi dansede til det. Man får lige en øl eller et lille glas rødvin til de her lidt finere koncerter, men det er nu også rigtig spændende og dejligt at høre, når der er nogle musikere, som virkelig kan noget. Jeg har også lært nogle at kende på den måde.

ARBEJDER DU STADIGVÆK?

Nej, jeg holdt op, da jeg blev 60, og det passede med en overgang med ledelsen, der var i Kunstbygningen. Det har så været i 2011. Jeg arbejdede på timeløn i et år bagefter.

Nu hvor jeg er arbejdsfri, jeg er 66, har jeg været frivillig i Jazzfestivalen sammen med mange andre, der også har bidraget. Det som jeg egentlig synes er sjovest, er at gå ud med programmer, for folk bliver simpelthen så glade: "Nej, er der snart jazzfestival! Hvor er det godt!" Jeg går fortsat til undervisning i tværfløjtespil og spiller med i forskellige grupper, og så synger jeg med i et nyt kor på Godsbanen. Der er ikke så mange, der ved det, men Godsbanen har faktisk sit eget kor. Som regel synger vi til deres forårsmarked og til deres julemarked. Vi har sunget i Den Rå Hal og nogle gange i Foyeren. Det er et skønt sted. Ikke mindst det, der ligger bagved, Institut for X, som jeg også er vild med. Det er der, hvor de laver så meget i palletræ.

Jeg kan godt anbefale at gå derned. Det er midlertidigt, de ved godt, at de ikke kan blive der. Det er unge mennesker, som har en masse idéer, som de så mere eller mindre får lov til at udføre i praksis.

DET ER GODT, AT DER ER SÅDANNE STEDER, OG ÆRGERLIGT, NÅR DET SKAL LUKKE.

Det, de nu kalder Institut for X, var begyndt at vokse op, dengang jeg holdt op i Aarhus Kunstbygning, og jeg kendte en af de kunstnere, som gik i gang med at bygge på hele det område, der ligger bagved. Andre af de kunstnere, som jeg lærte at kende i Kunstbygningen, har også på en eller anden måde forbindelse enten til selve Godsbanen eller til Institut for X. Der er mange links på den måde. Stort set eller rundt regnet, så er havet, det jeg elsker ved Aarhus, apropos min barndom ved Limfjorden, skoven og alle de grønne pletter, der er. Jeg er blevet en hund efter grønne pletter i Aarhus, og jeg kender nogle, som også kender grønne pletter rundt omkring, som man kan nyde. Jeg kommer ind i mellem i Kvindemuseet, men jeg har ingen tilknytning udover at jeg er medlem. De havde den fantastiske udstilling med både, Lifeboats, og der kunne jeg købe en bog billigere, hvis jeg blev medlem. Det er et dejligt sted, og jeg har også været inde i Besættelsesmuseet, og fandt ud af, at de kunne hjælpe mig med noget i forbindelse med besættelsestiden. Jeg arvede stof fra en kjole, som havde været min mors brudekjole, som igen kom fra en faldskærm fra Thy. Der var et mærke broderet på det stof, jeg havde tilbage, og jeg tog ned på Besættelsesmuseet for at finde ud af, hvilke tegn det var, der var broderet på stoffet. På den måde fik jeg kontakt med en rar og dygtig fyr som også er thybo, som fortalte mig en hel masse og også viste mig museet. Jeg fik mange papirer af ham om besættelsen i Thy, og også noget om kvinder fra Thy, der var med i modstandsbevægelsen. Tænk på, at på Besættelsesmuseet har de nogle mannequinmodeller, som står der i tøj syet af faldskærme.

ER DER NOGET, SOM DU IKKE HAR FÅET FORTALT, OG SOM DU GERNE VIL FORTÆLLE OM?

Udover musik har jeg altid godt kunnet lide at lave noget kreativt. Jeg har gået på forskellige kurser, også i Aarhus. Det har været i collage, det har været drømmekurser, lidt alternative ting, som jeg godt kan lide. Jeg er jo sådan lidt en '68er og er kommet i kvindebevægelsen. Jeg har ikke været medlem, men har alligevel snust til det alternative, til meditation og fantasirejser. Man kan så sige at det, at jeg ikke har levet det sædvanlige familieliv og parforholdsliv, det har måske medvirket til, at jeg indimellem har haft nogle nedture, som også har hørt til i mit liv. Der er jo sjældent noget, der er så galt, at det ikke er godt for noget, for så har jeg fundet nye veje i mit liv. Det er meget lidt, jeg fortryder af det, jeg har gjort.

Aarhus har været mit faste tilholdssted, og når jeg har været ude at rejse, så er jeg altid kommet tilbage til Aarhus.

BOR DINE BRØDRE OGSÅ HER?

Min ældste bror, som boede i Sabro med familien, flyttede faktisk til Hasle for tre år siden, så nu er vi så kommet nærmere på hinanden, men min yngste bror bor stadigvæk i Odder. Dem ser jeg med jævne mellemrum, også til jul og fødselsdage.

FART OVER FELTET

VIL DU SIGE MERE?

Jeg har købt mig en elcykel! Det var en kæreste, jeg havde for nylig, som er dygtig til at skaffe praktiske ting, der hjalp mig. Det er noget af en hurdle at cykle op ad Randersvej på en almindelig cykel. Efterhånden blev jeg så mør, at jeg sagde, at nu måtte han godt hjælpe mig med at finde en elcykel, og nu kan jeg glæde mig til, at jeg skal ud på min elcykel, når jeg har været til foredrag eller andet nede i byen, og som jeg siger, til at få vind i sejlene op ad Randers Bakke. I forhold til København er det lidt en ulempe for os, som bor her, at vi skal opad, når vi skal hjem. Men nu er jeg rigtig glad for min elcykel. Jeg driller mine andre venner, som ikke kan bevemme sig til at købe en, men de skulle bare prøve at cykle op ad Randersvej! Jeg kunne sagtens fortsætte med at cykle på almindelig cykel, for jeg har ingen skavanker, som andre i min alder har. Men det giver ekstra begejstring, tanken om at – yes!

DET VAR EN GOD AFSLUTNING, AT MAN SKAL ANSKAFFE SIG EN ELCYKEL!

Transskriberet af Merethe Bavngård Terkelsen den 19. februar.